

Koliko u ljubavi dajem toliko i dobivam

Tvrdimo da sve činimo zbog ljubavi i da je ona naš najveći motiv. Zbog nje smo u stanju učiniti i dobra i loša djela. Zapravo, ako čovjek bolje razmisli, primjetiti će, da i mnoge pogreške svoga života opravdavamo također ljubavlju. Nju koristimo kao sredstvo svih naših namjera. Dobro da je prisutna među nama, jer da nije tko bi kome vjerovao i tko bi kome oprostio i propustio nevjereći laži i... sve ono čemu smo kao ljudi skloni. Ljubavi trebamo zahvaliti ne samo za bivanje, već za šarolikost mogućnosti kojima nas obasipa u našem trajanju. Ona je najjača karika svakog čovjeka, pokretač svih preokreta i samo zbog nje nalazimo izlaz i iz nemogućih situacija. Kad trpimo duševne boli zbog zlostavljanja bilo psihičkih, bilo fizičkih, kod tragedija koje ne razumijemo, kod djece čija nas neposlušnost često dovodi na rub živaca, kod suživota sa generacijama različite životne dobi čiji se interesi ne poklapaju, kod neutemeljenih kritika koje nas zbunjuju, jer tražimo razloge njihove izrečenosti, kod kažnjavanja, ako nevinost ne uspijevamo dokazati, i tako dalje i tako dalje, mogli bi nabrajati unedogled. Ali čovjek traži još i čovjeku nikada nije dovoljno bez obzira koliko dobivao. Zašto ljudsko srce pretjeruje u potrazi za bilo čim i što bi nas ljude zadovoljilo u potpunosti. Ispada da ostajemo gladni kraj svega ponuđenog obilja. No, je li ljudsko srce u pitanju ili naš nezasićen ego? Je li ego diktator i manipulator naših života, jer na uvjete postavlja uvjete i tako stvara zbrku u čovjekovim mislima. Ako imamo zbrkane misli nerealno je za očekivati konstruktivnu praksu. Ali kako smiriti misli dok apetiti ega rastu? Primarno je pitati sebe „zašto to činim i što zapravo hoću“ i koliko dugo mogu izdržati ovu napetost. Činjenica je da si ovakva pitanja nećemo postavljati dok napetost ne postane neizdržljiva. Zašto čekati stanje neizdržljivosti kada možemo prekinuti na vrijeme? Zato što se nadamo da ćemo izbjeći takvo stanje. Zar nam netko daje garanciju? Ili izmišljamo garanciju, samo da se ne moramo odreći ega. Nevjerojatno koliko nas je ego preuzeo u svoje „kandže“ i koliko se igra sa nama. Kada smo posrnuli i umjesto pravog izabrali krivi put? Onog trenutka kada smo postali „ovisnici“ materije, tada smo sebi presudili, ali ne u korist, već na štetu. Naravno da u materijalnom svijetu moramo razmišljati i o potrebama i o očuvanju materije, ali u onim okvirima koji ne narušavaju naše emocije i ne dovode nas u opasnost da postanemo ljudi bez srca. Ni najveća materija neće nikada donijeti zadovoljstvo, koje donosi ispunjeno srce. Zadovoljavati srce materijom možemo do jednog dana, ali tada počinjemo plaćati visoku cijenu. Stvari su za upotrebu i imaju vijek trajanja i lako su zamjenjive, ali duša kao odašiljač ljubavi nema zamjene. Njezino postojanje nije samo sreća za čovjeka, već lijek čije djelovanje ne zaustavlja ni jedno vrijeme, nijedan prostor. Ona je ruka mira, posebno onih izgubljenih prema samima sebi. Sve je moguće, osim pobjeći od samoga sebe. Priznanjem sebi da smo zaglavili u svijetu ega, otvoriti će mogućnost našeg povratka u ljubav. To je povratak kući!!!